

Sygn. akt: I C 242/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Tadeusz Trojanowski
Protokolant:	Marta Strzała

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa M. Z. (1)

przeciwko E. Z.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. Z. na rzecz powoda M. Z. (1) kwotę 120.000 zł (sto dwadzieścia tysięcy) złotych wraz z odsetkami od następujących dat:

- odsetki umowne w wysokości 5 % od dnia 27 lipca 2010r. do dnia 31 grudnia 2010r.;

- odsetki ustawowe od dnia 1 stycznia 2011r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej E. Z. na rzecz powoda M. Z. (1) kwotę

9.617 zł (dziewięć tysięcy sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 242/14

UZASADNIENIE

Powód wnosił o zasądzenie kwoty 120.000 zł z odsetkami od następujących dat: umownymi 5 % w skali roku od dnia 27.07.2010 r. do 31.12.2010 roku oraz ustawowymi od dnia 1.01.2010 do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwana nie zwrócił pożyczki mimo upływu terminu zwrotu a powód nabył wierzycelność w drodze cesji.

W dniu 18.09.2014 r. wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k.17).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (k.23) pozwana zaskarżyła wydany nakaz zapłaty w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu podano, że pożyczkodawca wyraził zgodę na rozbicie zadłużenia na dwie raty, część została spłacona a kolejna rata nie jest jeszcze wymagalna.

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 25.07.2010 r. Z. C. (1) jako pożyczkodawca i E. Z. jako pożyczkobiorca zawarli umowę pożyczki (k.11).

W paragrafie pierwszym ustalono że powód pożycza pozwanej kwotę 120.000 zł , którą pozwana pokwitowała w paragrafie drugim i zobowiązała się zwrócić do 31.12.2010 r. zgodnie z paragrafem trzecim umowy. W paragrafie czwartym ustalono iż pożyczkobiorca zapłaci odsetki w wysokości oprocentowania kredyty hipotecznego udzielonego przez (...) Bank (...), nie wyższe jednak niż 5% w skali roku za okres od dnia podpisania umowy do wskazanego w umowie dnia zwrotu pożyczki

Z. C. jako przyjaciel domu państwa Z. zawarł z M. Z. porozumienie (pożyczyć jej a jeżeli ci nie odda, to ja od ciebie odkupię ten dług) dlatego nie niepokoił się brakiem spłaty.

Z. C. (1) udzielił pozwanej także- w drodze ustnej umowy- dalszych pożyczek wypłaconych w łącznej kwocie 80.000 zł, kwota ta została- także w częściach – zwrócona, wraz z umówionymi odsetkami. Kwoty te były przekazywane poprzez konto bankowe (historia operacji k.51).Powód ostrzegwał Z. C. że ryzykuje udzielając kolejnych pożyczek, ale on odpowiadał że to jest przyjaciółka. Pożyczki udzielono 25.10.2011r.w kwocie 10.000zł ,kwota ta została zwrócona 3.11.2011r.

Kolejne pożyczki zostały udzielone w dniach

- 1 .w dniu 30.11.2011r. na kwotę 20.000 zł
2. w dniu 27.02.2012 r. na kwotę 25.000 zł
3. w dniu 27.03.2012 r. na kwotę 35.000 zł

Pożyczki były udzielane doraźnie w miarę potrzeb zgłaszanych przez pozwaną, która zobowiązywała się do ich zwrotu w możliwie szybkim terminie. Strony pożyczek ustaliły też sposób liczenia oprocentowania tych pożyczek od dnia wypłaty kwoty do jej zwrotu. Z. C. ustalili oprocentowanie wszystkich pożyczek na 5% bo tyle wynosiło oprocentowanie kredytu hipotecznego który miał w tym czasie.

Pożyczki te zostały przez pozwaną zwrócone w dwóch przelewach tj. w dniu 5.10.2012 r. na kwotę 50.000 zł oraz w dniu 11.10.2012 r. na kwotę 30.000 zł. Pozwana dokonała zwrotu odsetek co nastąpiło w kolejnych przelewach:

1. W dniu 30.11.2012 r. na kwotę 900 zł
2. W dniu 11.01.2013 r. na kwotę 1100 zł
3. W dniu 22.02.2013 r. na kwotę 500 zł .

Z. C. (1) oraz pozwana ustalili poziom odsetek umownych od udzielonych pożyczek w skali 5% w skali roku co daje kwotę 2548,60 zł. Pozwana dokonała spłaty tych odsetek prawie w całości to jest w kwocie 2500 zł, pozostałej części w kwocie 48,60 zł pozwana nie spłaciła.

Z. C. (1) nie ustalał ustnie z pozwaną żadnych terminów spłaty pożyczki z pisemnej umowy, jedynie przyjął do wiadomości że pozwana nie ma pieniędzy na spłatę. Strony umowy pożyczki były w kontaktach przyjacielskich a zatem udzielił on pozwanej kolejnych pożyczek mimo iż nie spłaciła ona pierwszej pożyczki. Z. C. był przyjacielem domu stron procesu, ostatecznie został wciągnięty w awanturę stron, pozwana wyrzuciła go z domu gdy upominał się o odsetki.

Otrzymanej pożyczki ani należności ubocznych pisemnej umowy pozwana nie zwróciła.

W dniu 9.09.2013 r. Z. C. (1) jako cedent i M. Z. (1) jako cesjonariusz zawarli umowę przelewu wierzytelności (k.12-14)z podpisami notarialnie potwierdzonymi. Cedent oświadczył ,że przysługuje mu wierzytelność z wyżej pisanej umowy pożyczki i przeniósł na cesjonariusza wszelkie związane z nią prawa w tym roszczenie o odsetki.

Pozwana została poinformowana przez M. Z. o przelewie i jednocześnie wezwana do zapłaty pismem z dnia 7.08.2014 r (k.7,8); o przelewie zawiadomił także Z. C.(k.9,10)

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o:

- umowa pożyczki k.11
- umowa przelewu k.12-14
- wezwanie do zapłaty k.7,8
- zawiadomienie o przelewie k.9,10
- umowa majątkowa stron k.28
- historia operacji k.51
- zeznania świadka Z. C. k.66
- zeznania powoda k.77

Dokumenty jako nośniki informacji wątpliwości nie budziły , z tym że sporne między stronami było których pożyczek dotyczy spłaty kwot 50.000 zł w dniu 27.03.2012 („spłata I cz. Pożyczki”) i 30.000 z w dniu 11.10.2012 („spłata pożyczki „).Pozwana nie stawiała się na przesłuchanie stron, a zatem sama pozbawiła zaprezentowania Sądowi swoich zeznań.

Sąd zważył co następuje.

Zgodnie z art.720 par 2 kc umowa pożyczki której wartość przenosi 500 zł powinna być stwierdzona pismem. Strony umowy pożyczki zawarły w dniu 25.07.2010 r. umowę o treści opisanej powyżej. Dłużnika obciąża dowód wykazania, że należna kwota została zwrócona. Pozwana temu dowodowi nie sprostała. Pozwana zaniedbała uzyskania od wierzyciela pokwitowania- art.462 kc. Jak ustalono zgodnymi dowodami osobowymi zapisy : „spłata I cz. pożyczki” oraz „spłata pożyczki” dotyczą innych pożyczek , wynikających z ustnych umów; zbieżność kwot jest przypadkowa. Art.451 kc reguluje kwestię zaliczania należności w przypadku kilku długów; pozwana zaniedbała wskazania, który dług chce zaspokoić. W tej sytuacji należy dać wiarę zeznaniom wierzyciela- dowodów przeciwnych w tym zakresie brak- że strony mimo braku spłaty pożyczki z pisemnej umowy zawarły istocie szereg pożyczek o charakterze tzw. chwilówek czyli z krótkim terminem płatności. Zgodnie z zasadą swobody umów strony mogły zawierać opisane umowy-art.353(1) kc .Na marginesie można nadmienić , że niedokładne czy ogólnikowe oznaczenie kwot(„coś tam”- „zwrot coś tam...”) utrudnia identyfikację należności, co przy rozkładzie ciężaru dowodu i zakresie przeprowadzonych dowodów obciąża pozwaną.

Umowa pożyczki może być zmieniona w dowolnej formie, ale zmianę należy wykazać; z zeznań wierzyciela wynika, iż jedynie przyjął do wiadomości fakt że pozwana mu nie zapłaci, czego nie można utożsamiać ze zmianą umowy. W tej sytuacji pozwana nie wykazała, że zwróciła nawet omawianą część z pisemnej pożyczki. Pozostała część stała się wymagalna w toku procesu.

Dla wymagalności przedmiotowych roszczeń wobec pozwanej zawiadomienie o cesji nie miało żadnego znaczenia poza informacyjnym, terminy płatności pożyczki wynikały z umowy.

Odsetki umowne z czynności prawnej należały się za okres objęty umową(art.359 par.1 kc) a odsetki ustawowe należały się od kwoty należności głównej od dnia następnego po upływie terminu płatności(art.481 par.2 kc).

O kosztach orzeczono na zasadzie art.98 kpc.